

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7So/4/2020
Identifikačné číslo spisu: 1016200791
Dátum vydania rozhodnutia: 12.03.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1016200791.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: J. V. O.Š., C., nar. XX. F. XXXX, bytom K. XXXX/XX, B., právne zast. JUDr. Mariánom Ďurinom, advokátom so sídlom Sibírska 4, Bratislava, proti odporkyni: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8-10, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 16. marca 2016, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11. februára 2020, č.k. 5Sd/62/2016-178, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11. februára 2020, č.k. 5Sd/62/2016-178, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie pred krajským súdom

1.1 Krajský súd v Bratislave (ďalej v texte rozhodnutia len „krajský súd“) rozsudkom zo dňa 11. februára 2020, č.k. 5Sd/62/2016-178, postupom podľa § 250q ods. 3 zákona č. 99/1963 Z.z. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) potvrdil rozhodnutie odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 16. marca 2016 (ďalej len „rozhodnutie odporkyne“). Zároveň rozhodol o trovách konania tak, že navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal.

1.2 Rozhodnutím odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 16. marca 2016 bol navrhovateľovi podľa § 112 ods. 2 a 6 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 461/2003 Z.z.“) odňatý od 02. mája 2016 starobný dôchodok priznaný podľa § 273 ods. 5 zák. č. 461/2003 Z.z. v znení zákona č. 721/2004 Z.z. z dôvodu, že starobný dôchodok, ktorý je navrhovateľovi naďalej vyplácaný orgánom sociálneho zabezpečenia Ministerstva vnútra Slovenskej

republiky, sa za výsluhový dôchodok iba považuje, naďalej je však starobným dôchodkom priznaným podľa zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 100/1988 Zb.“), pre priznanie ktorého navrhovateľ k XX. P. XXXX splnil všetky zákonné podmienky. Vznik nároku na starobný dôchodok a jeho výplatu podľa zák. č. 100/1988 Zb. vylučuje možnosť vzniku nároku na starobný dôchodok podľa zák. č. 461/2003 Z.z.

1.3 V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že navrhovateľ napadol správnosť rozhodnutia odporkyne, nakoľko počas celého obdobia boli splnené právne podmienky pre vznik starobného dôchodku. Poukázal na to, že žiadne ustanovenie zák. č. 461/2003 Z.z. nevyučuje, aby po splnení podmienok stanovených zákonom bola navrhovateľovi priznaná dôchodková dávka.

1.4 Krajský súd z administratívneho spisu odporkyne zistil, že navrhovateľ žiadosťou zo dňa 06. júna 2007 požiadal odporkyňu o priznanie starobného dôchodku od XX. F. XXXX. Rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X zo dňa 16. marca 2016 odporkyňa navrhovateľovi odňala od XX. F. XXXX starobný dôchodok podľa § 112 ods. 2 a 6 zák. č. 461/2003 Z.z. priznaný podľa § 273 ods. 5 zák. č. 461/2003 Z.z. v znení zákona č. 721/2004 Z.z. Z potvrdenia útvaru sociálneho zabezpečenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky bolo zistené, že rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SC-118.297-7/5-96 zo dňa 13. júna 1996 bol navrhovateľovi podľa § 132 a § 133 zák. č. 100/1988 Zb. priznaný starobný dôchodok od XX. P. XXXX, ktorý bol od 01. júla 2002 podľa § 125 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov prekvalifikovaný na výsluhový dôchodok. Starobný dôchodok, ktorý je navrhovateľovi naďalej vyplácaný Útvaram sociálneho zabezpečenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sa za výsluhový dôchodok iba považuje, naďalej je však starobným dôchodkom priznaným podľa zák. č. 100/1988 Zb., pre priznanie, ktorého navrhovateľ splnil všetky zákonné podmienky. Vznik nároku na starobný dôchodok a jeho výplatu podľa zák. č. 100/1988 Zb. vylučuje možnosť vzniku nároku na starobný dôchodok podľa zák. č. 461/2003 Z.z. Navrhovateľovi nárok, ktorý si uplatnil žiadosťou zo dňa 06. júna 2007 o priznanie starobného dôchodku zo všeobecného systému sociálneho poistenia od XX. F. XXXX nevznikol, aj keď bolo vydané rozhodnutie o priznaní starobného dôchodku. Vzhľadom na uvedené navrhovateľovi nemožno priznať ďalší starobný dôchodok.

1.5 Krajský súd ďalej poukázal na to, že v roku 2015 bol v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky uverejnený judikát R 57/2015 (rozsudok Najvyššieho súdu č. 9So/134/2010 zo dňa 24. novembra 2011), podľa ktorého okolnosť, že bol starobný dôchodok po dovŕšení dôchodkového veku podľa zák. č. 100/1988 Zb. už raz priznaný, vylučuje možnosť vzniku ďalšieho nároku na taký istý druh dôchodku (starobný dôchodok) podľa neskoršieho zákona o sociálnom poistení. Najvyšší súd SR v preskúmvanej veci konštatoval, že rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie o priznaní starobného dôchodku nie je v súlade so zákonom.

1.6. Krajský súd uviedol, že odporkyňa správne postupovala, keď navrhovateľovi odňala od XX. F. XXXX starobný dôchodok priznaný podľa § 273 ods. 5 zák. č. 461/2003 Z.z. v znení zákona č. 721/2004 Z.z. Dôchodkové nároky navrhovateľa boli posúdené správne a v súlade s platnými predpismi o sociálnom zabezpečení a poistení.

II. Odvolanie

2.1. Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Krajský súd nevykonával na súdnom pojednávaní hĺbkové dokazovanie a žalobca nemal žiadnu možnosť sa účinne brániť. Podľa § 5 ods. 8 zák. č. 162/2015 Z.z. krajský súd mal vykonať riadne dokazovanie, prípadne konfrontáciu. Rozsudkom krajského súdu bol porušený princíp rovnakého zaobchádzania s občanmi SR a princíp rovnosti zbraní a strán.

2.2. Navrhovateľ poukázal na to, že medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že dňa XX. F. XXXX dosiahol 55 rokov, bol zamestnaný najmenej 25 rokov a v tom čase odpracoval 31 rokov a 53 dní, t.j. 11.368 dní, v službe I. kategórie funkcií, a to od XX.XX.XXXX až XX.XX.XXXX, t.j. 730 dní, Vojenská základná služba u FMV ČSSR (pohraničná stráž) a od XX.XX.XXXX až XX.XX.XXXX, t.j. 10.638 dní, Služba v PZ u pohraničnej stráže Cheb a zároveň 18 rokov a 189 dní, t.j. 6.759 dní v zamestnaní v III. pracovnej kategórii. Navrhovateľ bol uvedené obdobie 11.368 dní, t.j. od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX, príslušníkom pohraničnej stráže, a teda ide o zvýhodnenú dvojnásobnú dobu, t.j. 22.736 dní, t.j. 62 rokov a 106 dní. Obdobie služobnej doby príslušníkov Pohraničnej stráže ČSSR uverejnené v Zbierke nariadení a smerníc MNO ČSSR č. 22 zo dňa 17.07.1970, hl. II, čl. 3 písm. a) sa posudzuje dvojnásobne. Táto zvýhodnená doba by mala byť započítaná do odslúženej doby navrhovateľa v I. kategórii funkcií.

2.3. Navrhovateľ tiež uviedol, že odporkyňa odmietla posúdiť listinný dôkaz, a to „Potvrzení prokazující dobu poskytování péče“ z ÚP ČR č. 6901/2019/HOL zo dňa 29. mája 2019, podľa ktorého sa žalobca osobne staral o odkázanú osobu A. T.. Odporkyňa je povinná podľa § 233 zák. č. 461/2003 Z.z. spolupracovať a kooperovať s kompetentným dôchodkovým orgánom MV SR a ostatnými organizáciami, a tie sú zo zákona povinné oznamovať odporkyňi všetky relevantné údaje týkajúce sa navrhovateľa k jeho dôchodkovým dávkam. Odporkyňa je povinná postupovať podľa zákona, pričom nie je oprávnená odmietnuť vyznačiť odpracované obdobie navrhovateľa v JZD Stachovice na základe „Čestných vyhlásení“ dvoch svedkov.

2.4. Navrhovateľ podal dňa 29. apríla 2019, 03. júna 2019 a 23. júla 2019 žiadosti o nariadenie pojednávania, avšak ani na jednu z nich krajský súd nereagoval a pojednávanie nenariadil. S poukazom na nečinnosť krajského súdu navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť na Ústavný súd SR. Krajský súd počas uvedenej doby nevypočul žiadnych účastníkov a ani svedkov, nevyvodil právne konzekvencie, v dôsledku čoho vznikli prietáhy.

2.5. Navrhovateľ ďalej poukázal na ústavný princíp právnej istoty, vyplývajúci z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 102/2012 z 02. mája 2012, ktorého právna veta znie: „Z hľadiska rešpektovania základných princípov právneho štátu by bolo neakceptovateľné pripustiť, aby sa nároky žalobcu, ktoré vznikli za predchádzajúcej právnej úpravy, riadili novou právnou úpravou.“ Pričom práve takúto závažnú chybu urobila odporkyňa v neprospech navrhovateľa pri vydaní rozhodnutia, ktorým mu odňala už priznaný starobný dôchodok, keď do toho času navrhovateľ splnil všetky podmienky na jeho priznanie a následne mu bol z dôvodu subjektívneho výkladu odporkyne odňatý.

2.6. Jednou z nevyhnutných súčastí obsahu princípu právneho štátu je požiadavka právnej istoty. S uplatňovaním tohto princípu sa spája o.i. požiadavka predvídateľnosti konania orgánov verejnej moci, ktorej základom je jednoznačný jazyk a zrozumiteľnosť právnych noriem. Navrhovateľ zdôraznil, že požiadavka právnej istoty predpokladá, aby bola judikatúra súdov čo najjednoduchšia. Avšak súdne rozhodnutia sa aj v skutkovo a právne veľmi podobných veciach často výrazne líšia. Cesta k jednotnejšej judikatúre vedie ako cez skvalitnenie činnosti normotvorcu, tak aj cez zvýraznenie postavenia Najvyššieho súdu SR ako orgánu zjednocujúceho súdnu judikatúru.

2.7. Navrhovateľ ďalej poukázal na nález ÚS 36/1995 z 03. apríla 1996, ktorý uvádza: „Podľa článku 1 Ústavy Slovenskej republiky je SR právnym štátom, kde vládnu zákony a nie subjektívne predstavy ľudí a z požiadaviek právnej istoty jednoznačne vyplýva záver, že právny predpis, resp. jeho ustanovenia pôsobia do budúcnosti. Ten, kto konal, resp. postupoval na základe dôvery v platný a účinný právny predpis, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný.“

2.8. Podľa čl. 39 ods. 1 Ústavy SR občania majú právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu, ako aj pri strate živiteľa. Podľa názoru navrhovateľa musí všeobecný súd zastať názor, že odporkyňa nepostupovala v súlade so zákonom, v zmysle ktorého správny orgán hodnotí dôkazy len podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti zdôrazniac, že zásada voľného hodnotenia dôkazov v žiadnom prípade nemôže znamenať

ľubovôľu zo strany odporkyne, ktorá je povinná uviesť v odôvodnení svojho rozhodnutia skutočnosti, ktoré boli v rozhodnom čase služby podkladom pre jej postup, ako zhodnotila žalobcove návrhy na dokazovanie a ako sa s nimi vysporiadala. Starostlivé a vyčerpávajúce dokazovanie patrí k základným právam účastníkov v konaní a je zároveň aj povinnosťou odporkyne a všeobecného súdu vykonať dokazovanie v takom rozsahu, aby jeho výsledok bol základným predpokladom pre objektívne rozhodnutie vo veci samej.

2.9. Odporkyňa nevykonávala ani elementárne dokazovanie. Ak existujú rozpory v tvrdeniach navrhovateľa a závermi odporkyne, povaha veci si môže vyžadovať konfrontáciu medzi navrhovateľom, svedkami a súdnym znalcom tak, aby všetky námietky smerujúce voči listinným dôkazom boli riadne a náležite posúdené a zodpovedané tak, aby sa zistil úplne a presne skutočný stav veci, ktorý je predpokladom zákonnosti rozhodnutia (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 19. júna 2018, sp. zn. 10Asan/17/2017).

2.10. Navrhovateľ poukázal na to, že základnou zásadou správneho konania je zásada materiálnej pravdy, na základe ktorej rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci. Táto zásada je zakotvená aj v § 3 ods. 4 zák. č. 71/1967 Zb. a aj v jeho ďalších ustanoveniach § 32 ods. 1, § 46, § 47 ods. 3. Z obsahu predmetnej zásady vyplýva, že odporkyňa je povinná vykonávať dokazovanie tak, aby boli náležite objasnené všetky rozhodujúce okolnosti dôležité pre posúdenie veci. Odporkyňa musí zabezpečiť, aby skutkové zistenia, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania, čo najviac zodpovedali skutočnosti.

2.11. Princíp verejnosti, ústnosti a prítomnosti na prerokovaní veci aspoň na jednom stupni v konaní pred správnymi orgánmi nebol v súlade s ustálenou judikatúrou ESLP, navyše ak sa verejnosti a ústnosti konania navrhovateľ nikdy nevzdal, ale výslovne sa jej dožadoval. Krajský súd mal uviesť, že odporkyňa neakceptovaním procesných práv navrhovateľa, ktoré včas uplatňoval v konaní pred správnym orgánom, porušila jeho základné právo na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy SR. Všeobecný súd mal poukázať na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 231/2010 z 25.08.2010, z ktorého vyplýva povinnosť nariadiť ústne pojednávanie nielen v priestupkových veciach, ale aj v konaniach o iných správnych deliktoch.

2.12. Z horeuvedených dôvodov navrhovateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. 5Sd/62/2016-178 zo dňa 11. februára 2020 zmenil a rozhodnutie odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 16. marca 2016 zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie s tým, že odporkyňa je povinná navrhovateľovi nahradiť trovy konania vo výške 259,20 Eur.

III.

Vyjadrenie odporkyne k odvolaniu

3.1. Odporkyňa vo vyjadrení uviedla, že dôvody odvolania nepovažuje za opodstatnené. Krajský súd správne zistil skutkový stav veci, na základe ktorého náležite právne vec posúdil, pričom nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia odporkyne nezistil. Odporkyňa preto navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

IV.

Posúdenie veci odvolacím súdom

4. Dňom 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“). Podľa § 492 ods. 1 SSP konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom účinnosti tohto zákona, t.j. pred 1. júlom 2016, sa dokončia podľa doterajších predpisov. Keďže v prejednávanej veci ide o vec podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, odvolací súd ďalej konal podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnuté

rozhodnutie krajského súdu a konanie mu predchádzajúce bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno vyhovieť.

6.1. Podľa § 65 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. poistenec má nárok na starobný dôchodok, ak bol dôchodkovo poistený najmenej 15 rokov a dovŕšil dôchodkový vek.

6.2. Podľa § 65 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z.z. účinného do 31.07.2016 dôchodkový vek je 62 rokov veku poistenca, ak tento zákon neustanovuje inak.

6.3. Podľa § 112 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z.z. dávka sa odníme, ak zanikol nárok na dávku alebo ak sa zistí, že sa dávka priznala neprávom.

6.4. Podľa § 112 ods. 6 zák. č. 461/2003 Z.z. dávka sa odníme, zníži alebo jej výplata sa zastaví odo dňa nasledujúceho po dni, ktorým uplynulo obdobie, za ktoré sa dávka už vyplatila.

6.5. Podľa § 273 ods. 5 zák. č. 461/2003 Z.z., poistenec, ktorý dovŕšil vek potrebný na nárok na starobný dôchodok pred 1. januárom 2004 a nesplnil podmienky nároku na starobný dôchodok do 31. decembra 2004 podľa predpisov účinných pred 1. januárom 2005 (§ 273 ods. 2), má nárok na starobný dôchodok podľa tohto zákona, ak bol dôchodkovo poistený najmenej 10 rokov a dovŕšil vek najmenej 62 rokov. Nárok na starobný dôchodok vzniká najskôr od 1. januára 2005.

7. Odvolací súd s prihliadnutím na § 219 ods. 2 OSP nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov krajského súdu, pričom vychádzal zo skutkového stavu, ktorý podrobne v odôvodnení rozsudku popísal krajský súd.

8. Predmetom konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne o odňatí starobného dôchodku navrhovateľovi od 02. mája 2016, ktorý mu bol priznaný podľa § 273 ods. 5 zák. č. 461/2003 Z.z.

9. V konaní nebolo sporné, že navrhovateľovi bol od XX. P. XXXX priznaný rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SC-118.297-7/5-96 zo dňa 13. júna 1996 starobný dôchodok podľa § 132 a § 133 zák. č. 100/1988 Zb. Na určenie sumy jeho starobného dôchodku boli zhodnotené preukázané doby zabezpečenia, a to doba štúdia od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX, civilné zamestnanie od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX, civilné zamestnanie od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX, základná vojenská služba od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX, výkon služby PZ od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX, evidovaný na ÚPSVaR od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX, civilné zamestnanie od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX a doba po vzniku nároku na starobný dôchodok od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX. Nakoľko navrhovateľ vykonával zamestnanie v služobnom pomere zaradenom do I. kategórie funkcií v rozsahu najmenej 20 rokov a získal aspoň 25 rokov doby zamestnania, dôchodkový vek dosiahol dovŕšením 55 rokov veku dňa XX. F. XXXX. Orgánom, ktorým bol starobný dôchodok navrhovateľovi priznaný je aj naďalej vyplácaný. Dňom 01. júla 2002 nadobudol účinnosť zákon č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý v § 125 ods. 1 uviedol, že za určených podmienok sa starobné dôchodky považujú za výsluhové dôchodky podľa tohto zákona. Nie je sporné, že navrhovateľovi bol starobný dôchodok priznaný podľa zák. 100/1988 Zb., tento starobný dôchodok mu naďalej patrí a za výsluhový dôchodok podľa zák. č. 328/2002 Z.z. sa iba považuje. Výsluhový dôchodok podľa § 38 a nasl. zákona č. 328/2002 Z.z. mu priznaný nebol, ani mu naň nevznikol nárok. Keďže navrhovateľ splnil podmienky nároku na starobný dôchodok pred 01. januárom 2005 a starobný dôchodok mu aj bol od XX. P. XXXX priznaný, § 273 ods. 5 zák. č. 461/2003 Z.z. sa na neho nevzťahuje.

10. Vznik nároku na starobný dôchodok a jeho výplatu podľa zák. č. 100/1988 Zb. súčasne vylučuje možnosť vzniku nároku na starobný dôchodok podľa § 65 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z., pričom takýto záver vyplýva z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR, a to napríklad aj z rozhodnutí, ktoré boli vydané v obdobných veciach sp. zn. 9So/41/2008 z 29. septembra 2008, 9So/129/2010 z 24. novembra

2011, 9So/134/2010 z 24. novembra 2011 a 7So/24/2011 z 29. februára 2012, 1So/97/2014 z 19. januára 2016, 7So/38/2016 z 14. decembra 2017, od ktorých nemá odvolací súd dôvod sa odkloniť.

11. Právomoc na posúdenie nároku na hodnotenie všetkých získaných období poistenia, pokiaľ sa navrhovateľ domnieva, že mu niektoré obdobia vo všeobecnom systéme neboli správne a úplne zhodnotené, prislúcha príslušnému útvaru sociálneho zabezpečenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ktorý mu dôchodok priznal a naďalej vypláca.

12. K námietkam navrhovateľa uvedeným v odvolaní odvolací súd ďalej uvádza, že krajský súd nevykonáva o.i. dôkazy, ktoré sú pre prejednanie a rozhodnutie veci nadbytočné. Odvolací súd má za to, že jednak krajský súd, ako aj odporkyňa vychádzali pri svojom rozhodovaní z náležite zisteného skutkového stavu.

13. K námietkam navrhovateľa, že obdobie služobnej doby ako príslušníka pohraničnej stráže mu malo byť započítané ako zvýhodnená dvojnásobná doba, t.j. 22.736 dní, t.j. 62 rokov a 106 dní odvolací súd poukazuje na vyššie uvedené, t.j., že o takomto započítaní uvedenej doby má právomoc rozhodovať príslušný útvar sociálneho zabezpečenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, a nie odporkyňa. Odvolací súd ďalej poukazuje tiež na to, že z administratívneho spisu odporkyne vyplýva, že postúpila príslušnému útvaru sociálneho zabezpečenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky čestné vyhlásenie o dobe zamestnania od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX a zároveň o postúpení týchto písomností informovala navrhovateľa.

14. K námietkam navrhovateľa, že krajský súd nenariadil pojednávanie napriek jeho žiadostiam z 29. apríla 2019, 03. júna 2019 a 23. júla 2019 odvolací súd uvádza, že krajský súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie dňa 11. februára 2020, ktorého sa zúčastnil tak navrhovateľ, ako aj jeho právny zástupca.

15. Pokiaľ navrhovateľ namietal nenariadenie ústneho pojednávania odporkyňou, odvolací súd poukazuje na § 188 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z., z ktorého vyplýva, že nebolo povinnosťou odporkyne vo veci nariadiť ústne pojednávanie, pretože nariadenie ústneho pojednávania správnym orgánom je obligatórne iba v prípade, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, pričom, či je nariadenie pojednávania v tomto prípade potrebné, bolo na uvážení žalovanej. Pokiaľ navrhovateľ poukázal aj na nález Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 231/2010 z 25. augusta 2010, z ktorého vyplýva povinnosť nariadiť ústne pojednávanie nielen v priestupkových veciach, ale aj v konaniach o iných správnych deliktach, navrhovateľ, resp. jeho právny zástupca zrejme opomenuli, že predmetom konania bolo odňatie starobného dôchodku, a teda nešlo o prejednanie priestupku a ani o prejednanie iného správneho deliktu.

16. Odvolací súd poukazuje na to, že „Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu základné práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôžu byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania“ (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 111/2017-17 z 8. marca 2017).

17. Odvolací súd na záver dodáva, že z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR aj Ústavného súdu SR vyplýva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného, teda tak prvostupňového, ako aj odvolacieho, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces.

18. Vzhľadom na uvedené odvolací súd odvolaniu navrhovateľa nevyhovel a vecne správny rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 OSP a § 492 ods. 2 SSP potvrdil.

19. Náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd účastníkom konania nepriznal (§ 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 492 ods. 1, 2 SSP), lebo navrhovateľ v odvolacom konaní úspešný nebol a odporkyni náhrada trov neprináleží.

20. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.